

РЕШЕНИЕ

№ 185

гр. Пловдив, 18.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, III СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Славка Г. Димитрова

Членове: Силвия Ал. Цанкова
Екатерина Ст. Роглекова

при участието на секретаря **ВИОЛИНА ИВ. ШИВАЧЕВА**
в присъствието на прокурора **Иван Л. Илевски**
като разгледа докладваното от **Екатерина Ст. Роглекова** Въззивно
наказателно дело от общ характер № 20225300602386 по описа за 2022
година

Производството е по реда на глава XXI-ва от НПК.

Образувано е по въззивна жалба с вх. № 80871/12.10.2022 год., подадена от адв. А. П., в качеството си на упълномощен защитник на подсъдимата М. С. Г., против Присъда № 185/11.10.2022 г., постановена по НОХД № 2020/2022 г. по описа на Районен съд – Пловдив, XX – ти наказателен състав, с която подсъдимата е била призната за виновна в извършване на престъпление по чл. 183, ал. 4 вр. ал. 1 вр. чл. 28, ал. 1 вр. чл. 54 НК, за това че за периода от месец септември 2019 г. до месец февруари 2022 г., включително, в гр.Пловдив, след като е била осъдена с Решение № 2104 от 31.05.2018г., постановено по гр. дело № 7254/2015 г. по описа на Районен съд - гр.Пловдив, V бр.с., влязло в законна сила на 26.06.2018г. да издържа свой низходящ - сина си - И. Р.н., ЕГН *****, роден на ***, като му заплаща месечна издръжка в размер на 170 (сто и седемдесет) лева, чрез неговия баща и законен представител Р. И.ов Н., ЕГН *****, съзнателно не изпълнила задължението си в размер на повече от две месечни вноски, както следва: 1 (една) непълна месечна вноска в размер на 120.00 лева за месец септември 2019 г. и 29 (двадесет и девет) пълни месечни вноски по 170 лева всяка, за периода от месец октомври 2019г. до месец февруари 2022 г., включително, в общ размер на 4 930 (четири хиляди, деветстотин и

тридесет) лева, като общо дължимата сума за издръжка възлиза в размер на 5 050.00 (пет хиляди и петдесет) лева и деянието е извършено повторно - престъпление по чл.183, ал.4 вр. ал.1 вр. чл. 28, ал.1 от НК, за което □ било наложени наказание „пробация“ за срок от една година и осем месеца при следните пробационни мерки:

- по чл.42а, ал.2, т.1, вр. ал. 3, т. 1 от НК - „Задължителна регистрация по настоящ адрес: *** при периодичност два пъти седмично за срок и
- по чл.42а, ал.2, т.2, вр. ал. 3, т. 1 от НК - „Задължителни периодични срещи с пробационен служител“, както и наказание „обществено порицание“, което да бъде изпълнено чрез огласяване на присъдата на табло за съобщения в Общинската администрация по настоящ адрес на подсъдимата.

Със същата присъда подсъдимата Г. е осъдена да заплати сторените в съдебното производство разноски, в размер от 30,00 /тридесет лева/ в полза на съдебната власт, както и сторените от частния обвинител И. Р.н., ЕГН *****, действащ лично и чрез законния му представител Р. Н. разноски в размер от 400 /четиристотин/ лева, представляващи изплатено адвокатско възнаграждение.

Подадената жалба е бланкетна, като в нея се приема, че постановената присъда е неправилна, незаконосъобразна и явно несправедлива, без да се посочват каквито и да е доводи в тази насока. Против присъдата в законоустановения срок не е постъпил протест. Не е постъпила жалба от конституирания частен обвинител, който не взема участие и в съдебното заседание. В пледоариите по съществото на делото и в съдебно заседание пред въззивната инстанция прокурорът заема становище за правилност и законосъобразност на първоинстанционната присъда, като счита, че същата следва да бъде потвърдена. Защитникът на подсъдимата счита постановената присъда за необоснована и неправилна, като твърди, че не е доказана субективната страна на престъпния състав и не е взето предвид обстоятелството, че подсъдимата полага грижи за другите си две малолетни деца и е в невъзможност за постоянна работа и реализиране на доходи. Подсъдимата изразява същото становище.

Пловдивският окръжен съд, като анализира доказателствата по делото поотделно и в тяхната съвкупност, обсъди съображенията във въззивната жалба, доводите на страните в съдебно заседание и провери обжалваната присъда изцяло, съобразно правомощията и задълженията си по чл. 313 и 314 от НПК, за да се произнесе, взе предвид следното:

Подадената въззивна жалба и допълнението към нея е **допустима**. Депозирана е от страна в процеса, активно легитимирана да обжалва постановения съдебен акт и е подадена в срока за обжалването му. Разгледана по същество се явява **неоснователна**.

От фактическа страна първостепенният съд в съответствие с всички релевантни доказателства е приел за установено по безспорен начин следното:

Подсъдимата М. С. Г., с ЕГН ***** била осъдена с Присъда № 1/10.01.2020 г., постановена по н.о.х.д. № 6798/2019 г. по описа на Районен съд - гр.Пловдив, XXI н.с., влязла в законна сила на 29.09.2020 г. за престъпление по чл.183, ал.1 от НК.

През 2008 г. подс. М. Г. и св. Р. Н. се харесали и заживели на семейни начала, като си наели квартира, намираща се в ***. От съвместното им фактическо съжителство, на 11.09.2008 г., се родило общото им дете - синът им И. Р.н.. През 2012 г. отношенията им рязко се влошили и те се разделили, като подс. Г. напуснала дома им и преустановила всякакви контакти със сина си, престанала да полага грижи за него и отказала да предоставя парични средства, необходими за отглеждането му. Основно грижи за детето полагал баща му – св. Р. И.ов, като последния се преместил със сина си в дома на родителите му, които също му помагали в отглеждането на детето. И.ов записал сина си в детска градина и посрещал всички негови нужди, като осигурявал финансовите средства за издръжката му и се грижил за възпитанието на подрастващото момче. Въпреки раздялата на родителите си малолетният св. И. Н. не преустановил контактите си с възходящите му по майчина линия - св. Е. Н.а М. и С.Г.С., които също полагали грижи за него.

През месец март 2015 г. св. Р. и И. Н.и се преместили да живеят в самостоятелно жилище, находящо се в ***. Подсъдимата М. Г. имала възможност да осъществява лични контакти със сина си, но не се възползвала от право си за това в период от неустановена дата и месец през 2012 г. до есента на 2015 г. Именно през месец септември 2015 г. подс. М. Г. се появила отново в живота на малолетното дете и изявила претенциите си за упражняване на родителски права над него. В изпълнение на това свое решение подала искова молба, с правно основание чл.127, ал.2 от СК, за предоставяне на родителските права над общото им със св. Н. дете. Било образувано гр.д. 7254/2015 г. по описа на РС – Пловдив. От своя страна св. Р. Н. предявил насрещен иск за предоставяне на родителските права на него и присъждане на издръжка за отглеждане на общото им дете. С Решение № 2104 от 31.05.2018г. постановено по гр. дело № 7254/2015г. по описа на Районен съд - гр.Пловдив, V бр.с., влязло в законна сила на 26.06.2018г., упражняването на родителските права върху малолетното дете - И. Р.н. били предоставени на бащата - Р. Н., като бил определен режим на лични отношения на детето с майката, която била осъдена да заплаща на детето си, чрез неговия баща и законен представител, ежемесечна издръжка в размер на по 170 лева. Въпреки, че била осъдена да издържа сина си, подсъдимата не заплащала дължимата издръжка

Междувременно подс. Г. заживяла на семейни начала със св. Й. Т.ов Р., с когото създали семейство – имали две деца, които били близнаци и отглеждали със съвместни усилия. В този период подсъдимата общувала и със първородния си син – И. Н., като срещите им се осъществявали предимно в дома на родителите й.

На 22.01.2021 г. Р. Н. подал жалба до Районна прокуратура - гр.Пловдив, в която се съдържат данни за извършено престъпление от общ характер, в частност такова по см. на чл.183, ал.4 вр. ал.1 вр. чл.28, ал.1 от НК. В тази връзка била възложена и извършена проверка от служители на ОВРУ при ОДМВР - Пловдив, а впоследствие образувано и досъдебно производство, във връзка с което е внесен обвинителният акт в съда.

На 02.03.2021 г. подс. М. Г. превела с пощенски запис парична сума в размер на 50 лева чрез „Български пощи“ ЕАД, посочвайки като основание за превода - издръжка. В направения пощенски запис подс. Г. посочила името - Р. И.ов Н. и адрес на получателя - ***. Така останали неизпълнени издръжки за следните месеци: 120 лева, явяващо се част от неплатена месечна вноска за месец септември 2019 г. и 29 пълни месечни вноски по 170 лева всяка, за периода от месец октомври 2019г. до месец февруари 2022г. вкл., или всичко на обща стойност от 5050 лева.

Тази фактическа обстановка е правилно установена от първоинстанционния съд, като същата се доказва въз основа на гласните доказателства по делото, както и от писмените доказателства по досъдебно производство и пред първата инстанция – справки за актуално състояние на действащи трудови договори на подсъдимата и данни за осигуряването ѝ, предоставени от НАП; Удостоверение № 15 – 00128097/23-12-2021 г. за извършени плащания за парично обезщетение и/или помощ и Удостоверение изх. № ***** – 1/29.12.2021 г., двете издадени от НОИ; справки за пътуванията на подсъдимата и Р. Н., справка за съдимост на М. Г., заверен препис от Решение № 260027/29.09.2020 г. по в.гр.д. № 842/2020 г. по описа на ОС – Пловдив и Решение № 2104/31.05.20108 г. по гр. д. 7254/2015 г. по описа на РС – Пловдив; справка в Регистъра на длъжниците към Камарата на ЧСИ; покана за доброволно изпълнение и удостоверение изх. № 8882/02.08.2022 г. на ЧСИ Б.; справка в Агенцията по вписванията; КАТ; копие от пощенски запис и др., като съвкупния им анализ не налага различни изводи.

Застъпената фактическа обстановка е установена и въз основа на гласните доказателства по делата - показания на разпитаните в хода на досъдебното производство и съдебното следствие свидетели - Р. И.ов Н., И. Р.н., В. Г. 3 Н.а, И. М. Н., С.Г.С., Е. Н.а М., П.С.Й., Й. Т.ов Р., както и на разпитания в хода на съдебното следствие св. Г.К.К..

Правилен е анализът на показанията на свидетеля И. Р.н., както и на Р. И.ов Н., които са детайлно обсъдени и законосъобразно кредитирани.

Въззивната инстанция също приема, че в съответствие с показанията на св. Р. Н. са и тези на родителите му св. И. М. Н., В. Г. Н.а. дадени пред съда и в хода на досъдебното производство.

Точна са възприети и показанията на св. С.Г.С., баща на подсъдимата и на св. Е. Н.а М., майка на подсъдимата, на св. Г.К.К. и Й. Т.ов Р., св. П.С.Й., като към изложението на първата инстанция въззивният съд няма какво да

добави.

Доказано е по несъмнен начин, че подсъдимата е знаела за задълженията за издръжка, техният размер и за това, че е било образувано и изпълнително дело във връзка с тези задължения.

Обсъдени са и то подробно противоречията между показанията на свидетелите Р. Н., В. Н.а, И. М. Н. от една страна и показанията на св. С.С., Е. М., Й. Р., Г.К. от друга по въпроса изпълнява ли задължението си за издръжка подсъдимата и причините за това. Правилно е отбелязано, че по отношение на това че подсъдимата не плаща издръжка, на която е осъдена, св. Р. И.ов Н., И. М. Н., В. Г. Н.а като причина изтъкват пълното negliжиране от страна на подсъдимата на родителските ѝ задължения към детето, в т.ч. и задължението ѝ да плаща издръжка, за което е осъдена по силата на съдебното решение. По отношение на въпроса плаща ли издръжка подсъдимата и причините, поради които не плаща такава, св. С.Г.С., Е. Н.а М. от своя страна изтъкват социална невъзможност подсъдимата да плаща издръжка.

По отношение на ангажираността на подсъдимата с отглеждането на двете деца Районен съд е взел предвид справка от Дирекция Бюро по труда, че за периода от 02. 2019 г. до 02.2021 г. същата е получавала обезщетения - за временна неработоспособност, за бременност и раждане до 135 дни, за бременност и раждане. Много точно и мотивирано е заключението, че не може да се възприеме тезата, че през процесния период подсъдимата не е имала финансова възможност да изплаща месечна издръжка в размер на 170 лв., тъй като се установява, че през същия период е имала движимо имущество на нейно име автомобил, отделно финансовата издръжка за новородените ѝ деца е била поета изцяло от бащата на тези деца св.Р. и не на последно място през процесния период самата подсъдима е правела подаръци на сина си, т.е. демонстрирала е добри финансови възможности пред него, а и пред обществото като цяло като се вземат предвид показанията на св.К..

Настоящият състав на съда счита, че при тази фактическа обстановка, може да се направи еднозначен правен извод, че подсъдимата от обективна и субективна страна е извършила престъпление по [чл. 183, ал. 4 вр. ал. 1 от НК](#).

Правилно Районен съд – Пловдив е приел за ирелевантно обстоятелството дали за инкриминирания период подсъдимата е имала достатъчно средства за издръжка на детето си И. Р.н.. От обективна страна, престъплението по [чл. 183, ал. 1 от НК](#) засяга обществените отношения, свързани с правилното изпълнение на алиментните задължения на родителите в рамките на семейството и осигуряването на ежедневните нужди на децата. До навършване на пълнолетие, децата ex lege са неработоспособни и не са самостоятелно дееспособни, затова родителите са длъжни да издържат т. е. да осигуряват средства и да задоволяват ежедневните нужди на своите ненавършилите пълнолетие деца, независимо дали са функционално работоспособни и дали могат да се издържат от имуществото си (арг. [чл. 125, ал. 1](#) и [чл. 143, ал. 2 от СК](#)). Тъй като задължението за издръжка цели да

задоволи ежедневните нужди на лицата, които са неработоспособни и не могат да се издържат от имуществата си, тя трябва да се доставя периодично, за да се избегне неблагоприятната последица на едно продължително забавяне на издръжката, при което нуждаещият се би останал без средства, които да задоволяват нуждите му. Поради това в закона е посочено, че издръжката следва да се плаща ежемесечно, а прекратяването на брака, респ. фактическата раздяла между родителите, не освобождава родителя от това негово задължение (арг. [чл. 59 от СК](#)). Поради тези законови изисквания не може да се приеме за извинително бездействието на Г.. С посоченото по – горе гражданско решение тя е била задължена да заплаща ежемесечна издръжка в размер на 170 лева, като сумата е следвало да бъде заплащана, чрез неговия баща и законен представител – Р. Н.. Действително Г. е правила, макар и рядко подаръци на сина си – парфюм, игрална конзола, телефон, давала му е дребни суми от порядъка от 20 – 30 лв., макар и със закъснение, но тези нейни действия не могат да отменят задължението ѝ за издръжка. Освен това следва да се приеме, че извършвайки тези свои действия подсъдимата е формирала в себе си представа, както за неплащане на издръжката, така и за продължителното ѝ бездействие. Според разпоредбата на [чл. 143, ал. 2 от СК](#), родителите са длъжни да дават издръжка на своите ненавършили пълнолетие деца, независимо дали тези родители са трудоспособни и дали могат да се издържат от имуществото си. В конкретният случай, подсъдимата е физически и психически здрава, в трудоспособна възраст, имала е свое движимо имущество – лек автомобил, а грижите за останалите ѝ деца са били обезпечени от баща им, следователно подсъдимата е била в обективна възможност да осигури средства за изплащане на определената със съдебно решение издръжка. В контекста на изложеното, въззивната инстанция изцяло споделя доводите на контролирания съд, с които е аргументирано становището му за неоснователност на възражението на защитата за липсата на субективна страна на деянието. Проверяващата инстанция на свой ред намира за необходимо да отбележи, че липсата на постоянни доходи и фактическата невъзможност на дееца на изпълнява задълженията си по плащане на ежемесечната издръжка на неговите низходящи, според трайната практика на ВКС, не е индicia за липсата на умисъл за осъществяване на престъпление по [чл. 183, ал. 1 от НК](#), т. к. дееца знае за ежемесечните си задължения и именно от неговата воля зависи дали ще изпълни тези си задължения или не.

Настоящият състав намира, също така, че правилно първата инстанция е определила наказание "пробация" измежду алтернативно предвидените "лишаване от свобода" и "пробация". Касае се за престъпление, което макар и да не е с ниска степен на обществена опасност, не се явява тежко по смисъла на закона, поради което и според въззивния съд, по-лекото по вид наказание е годно да изпълни целите, визирани в [чл. 36 от НК](#). Преценявайки какъв да бъде неговия размер, съдът е взел предвид всички обстоятелства, имащи значение за определянето му, каквито са тежестта на конкретното

престъпление, изводима от дългия период на неизпълнение на задължението за изплащане на издръжка - близо три години, причините за неговото извършване, личността на подсъдимата. Правилно РС – Пловдив е приложил разпоредбата на чл. 54 НК, предвид липсата на многобройни или изключителни смекчаващи отговорността обстоятелства, както и кумулативно предвиденото наказание в разпоредбата на [чл. 183, ал. 4 от НК](#) – "обществено порицание". Според настоящия съдебен състав, така определената съвкупност от наказания ще окаже дисциплиниращ ефект спрямо конкретната извършителка и предупредителен и възпиращ ефект спрямо останалите членове на обществото.

С оглед на изложеното, Пловдивският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 185, постановена на 11.10.2022 г. по НОХД № 2020/2022 г. по описа на Районен съд – Пловдив XX състав.

Решението е окончателно.

На основание [чл. 340, ал. 2, предл. 2 от НПК](#) да се уведомят писмено страните за изготвяне на настоящото решение.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____